

Sygn. akt: I C 485/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2022r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2022 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 10 633,04 zł (dziesięć tysięcy sześćset trzydzieści trzy złote i cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 05.04.2019 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 3183,27 zł (trzy tysiące sto osiemdziesiąt trzy złote i dwadzieścia siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 485/22 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27.05.2022 r. powód (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. S. na rzecz powoda kwoty 15 334, 81 zł w tym :

- kwotę 10 633,04 zł tytułem należności głównej (niespłacona kwota pożyczki) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 05.04.2019 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 718,70 zł tytułem prowizji od udzielenia pożyczki wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 05.04.2019 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 3 983,07 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty .

Ponadto powód wniosł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa w kwocie 17 zł .

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód wypłacił stronie pozwanej pożyczkę w kwocie 13 639,04 zł na warunkach określonych w umowie oraz formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Umowa pożyczki została zawarta na 30 dni. Na łączną kwotę pożyczki w wysokości 13 639, 04 zł składał się kapitał w kwocie 10 633,04 zł oraz prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 3006 zł. Dochodzona pozwem należność posłużyła na zrefinansowanie w całości wcześniej zaciągniętej pożyczki na kwotę 11 858,50 zł (całkowita kwota pożyczki) wynikającej z umowy pożyczki o nr (...), której data wymagalności przypada na dzień 27.02.2019 r. Zobowiązanie wynikające z umowy (...) nie zostało przez stronę pozwaną zaspokojone w terminie wyznaczonym w treści umowy pożyczki. Powód wskazał, iż dochodzone pozwem roszczenia stały się wymagalne :

- kwota 10 633,04 zł tytułem należności głównej (niespłacona kwota pożyczki) w dniu 04.04.2019 r. ,
- kwota 718,70 zł tytułem prowizji od udzielenia pożyczki w dniu 04.04.2019 r. ,
- kwota 3 983,07 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w dniu 07.02.2022 r.

Pozwana A. S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się orzeczenia zasądzonego koszty do dnia zapłaty. Pozwana podniosła zarzuty: braku wykazania zasadności roszczenia objętego pozwem , zarzut abuzywności klauzul umownych dotyczących opłat związanych z udzieleniem pożyczki (prowizji z tytułu udzielenia pożyczki) a w konsekwencji bezskuteczność wskazanych postanowień (względnie nieważności umowy w tym zakresie), zarzut braku wymagalności roszczenia objętego pozwem, zarzut niewykazania wysokości roszczenia objętego pozwem. Pozwana wskazała, iż kwestionuje roszczenie objęte pozwem co do zasady jak i co do wysokości . Podniosła, iż do pozwu zostały załączone dokumenty, z których nie wynika bezspornie , aby powodowi przysługiwało roszczenie objęte pozwem. Do pozwu zostały załączone umowa pożyczki oraz ramowa umowa pożyczki, które to dokumenty w żadnym miejscu nie są podpisane przez pozwaną . Powód załączył również wezwanie do zapłaty oraz potwierdzenie nadania przesyłki. Do pozwu nie został załączony żaden dokument potwierdzający przekazanie jakichkolwiek środków pieniężnych na rachunek pozwanej, nie załączono także potwierdzenia rejestracji pożyczkobiorcy. Powód nie wykazał także w żaden sposób wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Z daleko idącej ostrożności procesowej pozwana podniosła, iż kwestionuje wysokość zobowiązania dochodzonego przez powoda wskazując, iż kwota zobowiązania została ustalona z rażącym naruszeniem interesów pozwanej jako konsumenta przejawiającym się zastosowaniem przez powoda wygórowanej prowizji za udzielenie pożyczki. Pozwana podniosła, iż do pozwu nie został załączony dokument potwierdzający wypowiedzenie umowy pożyczki . Załączone do pozwu wezwanie do zapłaty nigdy nie zostało pozwanej doręczone. W tym stanie rzeczy brak jest wymagalności dochodzonej pozwem kwoty. Z załączonych do pozwu dokumentów nie sposób jednoznacznie określić terminu wymagalności roszczeń objętych pozwem. Zasadnym jest zatem podniesienie zarzutu przedawnienia.

Powód w piśmie procesowym z dnia 26 lipca 2022 r. stanowiącym replikę na odpowiedź na pozew podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił co następuje :

W dniu 18.02.2019 r. pozwana A. S. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pomocą Internetu ramową umowę pożyczki określającą zasady udzielania przez pożyczkodawcę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pożyczkobiorcy pożyczki , którą pożyczkobiorca zobowiązany jest zwrócić pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie pożyczki . W dniu 04.03.2019 r. pozwana A. S. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pomocą Internetu umowę pożyczki nr (...),

na podstawie której została pozwanej udzielona pożyczka w kwocie 13 639,04 zł , przy czym kwota pożyczki wypłaconej wynosiła 10 633,04 zł . Zgodnie z umową prowizja od udzielonej pożyczki wynosiła 2 918,70 zł, oprocentowanie pożyczki 87,30 zł, całkowity koszt pożyczki 3 006 zł, a całkowita kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę 13 639,04 zł. Data spłaty pożyczki została określona na 03.04.2019 r. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki roczna stopa oprocentowania została określona na 10 %. (...) wyniosło 1968 %. Pożyczka została udzielona pozwanej jako pożyczka refinansująca z przeznaczeniem na spłatę pożyczki nr (...) zaciągniętej przez pozwaną u pożyczkodawcy Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 19.02.2019 r.

(dowód : umowa pożyczki nr (...) z dnia 04.03.2019 r. (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) k. 10 , Ramowa umowa pożyczki k. 11- 15 , formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 16-17 , umowa pożyczki nr (...) z dnia 19.02.2019 r. (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) k. 18 , ramowa umowa pożyczki k. 19 -22, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 28- 29, wniosek o refinansowanie pożyczki k. 30)

Pozwana nie dokonała spłaty pożyczki zaciągniętej w dniu 04.03.2019 r. nr (...) na rzecz pożyczkodawcy.

(dowód : bezsporne)

Pozostała do spłaty przez pozwaną należność z tytułu kwoty udzielonej pożyczki (należność główna) wynosi 10 633,04 zł .

(dowód : umowa pożyczki nr (...) z dnia 04.03.2019 r. (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) k. 10)

Sąd zważył, co następuje :

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dowodów , w tym w szczególności wydruku umowy pożyczki , wydruku ramowej umowy pożyczki , wydruku formularza informacyjnego , wydruku wniosku o refinansowanie pożyczki , które Sąd uznał za wiarygodne . Wskazać należy, iż wydruki komputerowe i kserokopie dokumentów mogą być uznane za dowód innego rodzaju niż dowód z dokumentu na mocy art. 308 kpc . Dowody te w zasadzie nie były wyraźnie kwestionowane przez stronę pozwaną , choć pozwana podniosła brak jej podpisu na wskazanych dokumentach. Pozwana jednak nie zaprzeczyła , aby zawarła umowę pożyczki wskazaną w pozwie , czy też wcześniejszą umowę pożyczki na spłatę której została udzielona przez powoda pożyczka refinansująca wskazana w pozwie.

W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartej przez pozwaną umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta . Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy

Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika” (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijna. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, w ocenie Sądu , powód wykazał iż w niniejszej sprawie spełnił wymóg zawarcia umowy o kredyt konsumencki w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda umową pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 04.03.2019 r. nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Wskazać należy , iż pozwana nie zaprzeczyła , aby zawarła umowę pożyczki wskazaną w pozwie , czy też wcześniejszą umowę pożyczki na spłatę której została udzielona przez powoda pożyczka refinansująca wskazana w pozwie. Wobec powyższego fakty te należy uznać za przyznane przez pozwaną .

W konsekwencji za niezasadne należy uznać zarzuty pozwanej braku zasadności roszczenia objętego pozwem. Niezasadne są również zarzuty braku wymagalności roszczenia czy przedawnienia roszczenia. Jak wynika z umowy pożyczki z dnia 04.03.2019 r. nr (...) data spłaty pożyczki została określona na dzień 03.04.2019 r. Zatem termin wymagalności roszczenia przypadał na dzień 04.04.2019 r. bez konieczności wypowiedzania umowy pożyczki przez pożyczkodawcę .

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 118 kodeksu cywilnego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda wobec czego zastosowanie ma trzyletni termin przedawnienia. Ponieważ koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego – termin przedawnienia roszczenia w niniejszej sprawie przypadał na 31.12.2022 r., a z uwagi na wniesienie pozwu w niniejszej sprawie został przerwany. W konsekwencji zarzut pozwanej przedawnienia roszczenia jest niezasadny.

Natomiast na uwzględnienie zasługuje podniesiony przez pozwaną zarzut odnoszący się do wskazanych w umowie opłat związanych z udzieleniem pożyczki – prowizji (jako pozaodsetkowych kosztów kredytu) wskazujący na niedozwolone klauzule umowne w tym zakresie.

Istotne w niniejszej sprawie jest istnienie – w ocenie Sądu - w umowie pożyczki zawartej przez powoda z pozwaną klauzul abuzywnych, jak też obowiązek Sądu meriti do zbadania z urzędu, czy postanowienia stosowane w umowach zawieranych z konsumentami nie stanowią nieuczciwych warunków umownych tak, by nie mogły one wywołać wiążącego skutku wobec konsumenta. Pozwana podniosła też odpowiedni zarzut w tym zakresie.

Wskazać należy, iż sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich mają nieuczciwy charakter, a także do tego, aby dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego (podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2016 r., R. i R., C-377/14, EU:C:2016:283, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo, z dnia 21 grudnia 2016 r. 2016 r., G.N. i in., C-154/15, C- 307/15 i C – 308/15, EU : C:2016:980, pkt 58)

Ma to istotne znaczenie w kontekście wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. w sprawie C 176- 17 (...) S.A. w B przeciwko M.W.

W niniejszej sprawie umowa pożyczki łącząca powoda i pozwaną, została zawarta w dniu 04.03.2019 r. na okres do dnia 03.04.2019 r. Wyplacona kwota pożyczki wynosiła 10 633,04 zł, całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną jako pożyczkobiorcę wynosiła 13 639,04 zł. Na podstawie umowy pozwana była zobowiązana do poniesienia prowizji w kwocie 2 918,70 zł, stanowiącej opłatę dodatkową. Wskazuje to, iż suma pozaodsetkowych kosztów kredytu mieściła się w limicie określonym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

W ocenie Sądu w umowie pożyczki wskazanej w pozwie zostały zawarte przez powoda klauzule abuzywne.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Stosownie do treści art. 385¹ § 2 kc jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 cytowanego przepisu stanowi natomiast, iż nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pozwana miała przymiot konsumenta. Odnosząc się do pojęcia „główne świadczenia stron” wskazać należy, iż pojęcie to należy rozumieć wąsko i odnieść do essentialia negotii umowy, a więc takich jej elementów konstrukcyjnych, bez których uzgodnienia nie doszłoby do zawarcia umowy pożyczki. Chodzi

więc o klauzule regulujące świadczenia typowe dla danego stosunku prawnego, stanowiące te jego elementy, które konstytuują istotę danego porozumienia. Mając na względzie treść art. 720§1 kc stwierdzić należy, iż prowizja od pożyczki nie jest świadczeniem głównym stron umowy pożyczki.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że zapisy umowy nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej - prowizji w kwocie 2 918,70 zł nie zostały z pozwaną uzgodnione indywidualnie. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 3 kc nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W piśmiennictwie wskazuje się, że postanowieniami indywidualnie uzgodnionymi będą tylko takie, które były w sposób rzeczywisty negocjowane lub włączone do umowy wskutek propozycji zgłoszonej przez konsumenta. Dla oceny umowy stron w kontekście nieważności postanowień umowy istotne jest również porównanie wartości świadczenia, które ze względu na wysokość ustalonej prowizji pożyczkodawca zamierzał uzyskać ze świadczeniem, jakie pozwany otrzymał w wyniku jej zawarcia.

Na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zapisy umowne przewidujące obowiązek zapłaty dodatkowej opłaty przez pozwaną - prowizji w wysokości 27 % udzielonej kwoty pożyczki udzielonej na okres 30 dni nie były indywidualnie uzgodnione z pozwaną. Przedmiotowa opłata została określona we wzorcu umowy, przedłożonym stronie pozwanej do podpisu. Żaden punkt umowy łączącej strony nie wyjaśnia, w jaki sposób została obliczona prowizja. Wskazać przy tym należy, iż stosownie do treści art. 385¹ § 4 kc ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zatem to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, że postanowienia nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty prowizji zostały uzgodnione indywidualnie. Powód w niniejszej sprawie okoliczności tej nie udowodnił.

Kolejnym warunkiem uznania za abuzywne danego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc jest kształtowanie przez sporne postanowienie umowne praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, przy czym na skutek tej sprzeczności musi dojść do rażącego naruszenia jego interesów. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka, sprzeczne z obyczajami będą więc takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezinformacji, wykorzystania naiwności lub niewiedzy klienta. Natomiast termin „interesy konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale również przy uwzględnieniu aspektu zdrowia konsumenta i jego bliskich oraz dyskomfortu konsumenta, spowodowanego takimi czynnikami jak strata czasu, dezorganizacja życia, niewygodna, nierzetelne traktowanie, przykrości, naruszenie prywatności, doznanie zawodu, itd.

W ocenie Sądu nałożenie na pozwaną opłaty - prowizji w kwocie 2 918,70 zł, która wynosi 27 % kwoty pożyczki udzielonej na okres 30 dni jest rażącym naruszeniem dobrych obyczajów, rzetelności kupieckiej i uczciwości, przy czym godzi w interes finansowy pozwanej jako konsumenta.

W tym zakresie należy podkreślić, iż skutkiem uznania klauzuli za abuzywną nie może być jej częściowa bezskuteczność ani „miarkowanie” abuzywności. Brak mocy wiążącej dotyczy całości klauzuli niedozwolonej, nie jest więc dopuszczalne uznanie, że jest ona skuteczna w zakresie w jakim nie naruszałaby kryterium określonego w art. 385¹ § 1 kc. W szczególności wnioski o częściowej bezskuteczności postanowień uznanych za abuzywne nie wypływa z art. 385¹ § 2 kc. Przepis ten przewiduje jedynie, że jeżeli postanowienia umowy zgodnie z §1 nie wiążą konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Prawidłowa wykładnia powołanego przepisu prowadzi do wyeliminowania całej klauzuli, a nie ograniczeniu zakresu jej obowiązywania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 lipca 2-18 r. VACa 542/17, wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 1 marca 2019 r., IX Ca 259/19).

W konsekwencji stwierdzić należy, iż umowa pożyczki wskazana w pozwie wiążąca powoda i pozwaną jest ważna, natomiast te postanowienia umowy w zakresie wysokiej prowizji- w kwocie 2 918,70 zł jako nieważne nie są dla strony pozwanej wiążące, a strony związane są umową w pozostałym zakresie.

Pozwana nie była zatem zobowiązana do spłaty na rzecz wierzyciela pierwotnego kwoty 2 918,70 zł prowizji. W konsekwencji pozwana była zobowiązana do zwrotu kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 10 633,04 zł oraz wskazanych w umowie odsetek. Jak wynika z treści pozwu na kwotę dochodzoną pozwem składa się w szczególności należność główna w kwocie 10 633,04 zł . Pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów wpłat na poczet zaciągniętej u powoda pożyczki , stąd brak jest podstaw do przyjęcia, iż dokonała wpłat zmniejszających należność główną poniżej kwoty 10 633,04 zł. Jak już wyżej wskazano powodowi nie należy się zwrot kwoty 718,70 zł wskazanej w pozwie jako odpowiadającej pozostałej do zapłaty przez pozwaną prowizji , które w ocenie Sądu – jako wynikające z niedozwolonych postanowień umownych i w konsekwencji niewiążące pozwaną - powodowi się nie należą. Jednocześnie z uwagi na brak odpowiednich danych nie jest możliwe zweryfikowanie przez Sąd wysokości odsetek dochodzonych przez powoda jako skapitalizowanych odsetek umownych w kwocie 3 983,07 należnych powodowi od kwoty udzielonej pozwanej pożyczki. Wskazać przy tym należy , iż powód dochodzi zwrotu należności głównej wraz z odsetkami umownymi od dnia wymagalności roszczenia tj. od dnia 05.04.2019 r. do dnia zapłaty . Za jaki okres zatem powód skapitalizował odsetki i od jakiej kwoty były one naliczane, nie zostało w pozwie wyjaśnione. W tej sytuacji należało uznać , iż pozwana jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 10 633,04 zł jako kwoty niespłaconej należności głównej (kwoty wypłaconej pożyczki wynikającej z umowy zawartej z powodem) . W konsekwencji Sąd uwzględnił powództwo w części zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10 633,04 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 05.04.2019 r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałej części powództwo jako nieuzasadnione Sąd oddalił . Wskazać należy , iż wysokość odsetek umownych w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki została określona w ramowej umowie pożyczki (§15 pkt 2 umowy).

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając. Koszty procesu poniesione przez powoda wynoszą 4617 zł (opłata od pozwu 1000 zł , koszty zastępstwa procesowego 3600 zł , opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł), koszty procesu poniesione przez pozwaną wynoszą 3 617 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa procesowego 3600 zł) , powód wygrał proces w 69,33 % , wobec czego pozwana jest zobowiązana do zwrotu powodowi kwoty 3 183,27 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.